

DASHIELL
HAMMETT

NOIR MASTERS

„*Cheia de sticlă* este cea mai mare realizare a lui Hammett.“

Julian Symons

„Despre *Cheia de sticlă* se poate spune că e capodopera lui Hammett, fiind totodată unul dintre cele mai mari romane *crime* ale literaturii americane.“

Tom Nolan

„*Cheia de sticlă* este o mărturie despre devotamentul unui om față de un prieten.“

Raymond Chandler

„Atât o poveste polițistă, cât și o excepțională analiză a prieteniei în circumstanțe neobișnuite.“

James Sandoe

„Stilul lui Hammett era simplu și absolut unic. Ca scriitor de intrigi realiste, Hammett nu a fost depășit nici în timpul vieții, nici după moarte.“

Ross Macdonald

DASHIELL
HAMMETT

CHEIA DE STICLĂ

Traducere din limba engleză
de Dan Sociu

 PALADIN

Lui Nell Martin

Cadavrul de pe China Street

I

Zarurile verzi se rostogoliră de-a lungul mesei verzi, izbiră amândouă marginea și săriră înapoi. Unul se opri brusc și arată șase puncte albe dispuse pe două rânduri. Celălalt se duse până în centrul mesei și se opri cu un singur punct pe fața de sus.

Nemulțumit, Ned Beaumont mormăi încet și câștigătorii strânseră banii de pe masă.

Harry Sloss ridică zarurile și le agită în mâna lui albă, lată și păroasă.

— Dublă.

Aruncă pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari și alta de cinci.

Ned se dădu înapoi și spuse:

— Nu-l slăbiți! Trebuie să-mi fac plinul!

Traversă camera de biliard îndreptându-se către ușă. Acolo se întâlni cu Walter Ivans, care intra. Îl salută într-o doară și și-ar fi văzut de drum dacă Ivans nu l-ar fi prins de braț întorcându-se cu fața la el.

— A-a-ai v-v-vorbit cu P-p-paul?

Când spuse „P-p-paul”, printre buze îi țâșniră stropi fini de salivă.

— Acum mă duc să mă văd cu el.

Ochii lui Ivans, albaștri precum cobaltul, se luminau pe fața lui rotundă și albă, până când Ned Beaumont, cu ochii mijiiți, adăugă:

— Nu te aștepta la prea mult. Așteaptă o vreme.

Bărbia lui Ivans tresări.

— D-d-dar o să n-n-nască luna viitoare.

În ochii negri ai lui Ned Beaumont se citi surprindere. Își retrase brațul din strânsoarea bărbatului mai scund și făcu un pas înapoi. Apoi colțul gurii îi tresări pe sub mustața neagră și spuse:

— Nu e momentul potrivit, Walt, și o să te scutești de dezamăgiri dacă nu te aștepți la prea mult până în noiembrie.

Își miji din nou ochii, privindu-l pe celălalt cu atenție.

— D-d-dar dacă îi s-spui...

— O să-i vorbesc despre asta cât pot de repede și ar trebui să știi că o să facă tot ce-i stă în putere, dar e într-un moment dificil acum.

Dădu din umeri și fața i se posomorî, însă ochii îi străluceau în continuare vigilenți.

Ivans își umezi buzele și clipi de mai multe ori. Inspiră adânc și bătu încet cu palmele în pieptul lui Ned.

— D-d-du-te, îi spuse rugător. O s-să t-t-te aștept aici.

II

În timp ce urca scările, Ned Beaumont își aprinse un trabuc subțire vârstat verzui. Pe palierul de la primul etaj, unde atârna portretul Guvernatorului, se întoarse spre partea din față a clădirii și ciocăni la ușa de stejar imensă de la capătul coridorului.

Când îl auzi pe Paul Madvig spunându-i să intre, deschise ușa și păși înăuntru.

Paul Madvig era singur în cameră. Stătea la fereastră ținându-și mâinile în buzunarele pantalonilor, cu spatele la ușă, și privea în jos, prin plasa de protecție, spre China Street.

— A, ai venit, zise el întorcându-se încet.

Era un bărbat de patruzeci și cinci de ani, la fel de înalt ca Ned Beaumont, dar cu douăzeci de kilograme mai solid, fără să fie însă gras. Părul îi era blond, pieptănat cu cărare pe mijloc și lipit de scalp. Avea o față arătoasă, chiar dacă era mare și roșie. Hainele lui ar fi părut de prost gust, dacă nu ar fi fost de calitate și dacă nu le-ar fi purtat cu stil.

Ned închise ușa și spuse:

— Împrumută-mi niște bani.

Madvig scoase din buzunarul interior al jachetei un portofel mare maro.

— Cât vrei?

— Câteva sute.

Madvig îi dădu o bancnotă de o sută și cinci de câte douăzeci și-l întrebă:

— Barbut?

— Da, spuse Ned și vârî banii în buzunar. Mersi.

— A trecut ceva timp de când ai câștigat ultima oară, nu? îl întrebă Madvig în timp ce își băga iar mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Nu chiar, o lună sau șase săptămâni.

Madvig zâmbi.

— E o perioadă lungă de pierderi.

— Nu și pentru mine.

În vocea lui Ned Beaumont se simțea o urmă vagă de iritare.

Madvig își zornăi niște monede în buzunare.

— Un joc interesant în seara asta?

Stătea pe un colț al mesei și se uita în jos la pantofii lui maro strălucitori.

Ned Beaumont îl privi curios pe bărbatul blond, apoi dădu din cap și spuse:

— Mărunțișuri.

Se duse la fereastră. Deasupra clădirilor de pe partea cealaltă a străzii cerul era întunecat și apăsător. Trecu prin spatele lui Madvig spre telefon și sună undeva.

— Alo, Bernie. Ned sunt. Care-i cota lui Peggy O'Toole? Numai atât? Bun, dă-mi câte cinci sute din fiecare... Sigur... Cred că o să plouă, și dacă plouă, o să-l bată pe Incinerator... În regulă, dă-mi o cotă mai bună atunci... Așa.

Puse receptorul în furcă și veni din nou în fața lui Madvig.

— De ce nu încerci să iei o pauză în perioadele când ai ghinion? îl întrebă Madvig.

Ned Beaumont se încruntă.

— Nu ajută să iei o pauză. Nu face decât să lungească nenorocul. Ar fi trebuit să le pun pe toate cele o mie cinci sute în loc să le întind pe toată masa. Mi-aș fi luat pedeapsa de la tine și cu asta, basta.

Madvig chicoti și își ridică privirea:

— Dacă poți s-o suportți.

Ned Beaumont își coborî colțurile gurii, iar capetele mustății i se lăsaseră și ele.

— Suport tot ce trebuie să suport, zise el, îndreptându-se spre ușă.

Avea mâna pe clanță când Madvig îi spuse:

— Cred că poți, Ned.

Ned se întoarse și întrebă neliniștit:

— Ce să pot?

Madvig își mută privirea spre fereastră.

— Să suportți orice, spuse el.

Ned Beaumont îi studie profilul. Madvig se foi stingherit și își zornăi monedele în buzunar. Cu o privire golită de expresie, Ned întrebă pe un ton nedumerit:

— Cine?

Fața lui Madvig se înroși. Se ridică de pe masă și făcu un pas spre Ned.

— Du-te dracului, îi spuse el.

Ned începu să râdă.

Madvig rânji jenat și își șterse fața cu o batistă cu margini verzi.

— De ce n-ai mai trecut pe la noi? îl întrebă el. Mama zicea aseară că nu te-a văzut de-o lună.

— Poate o să trec pe acolo săptămâna asta, într-o seară.

— Ar trebui. Știi că mama te place. Vino la cină.

Madvig își puse batista în buzunar.

Ned Beaumont se îndreptă din nou spre ușă, încet, privind-l pe celălalt bărbat cu coada ochiului. Punând mâna pe clanță, întrebă:

— Pentru asta ai vrut să mă vezi?

Madvig se încruntă.

— Da, asta e... spuse el, apoi se opri dregându-și vocea. ăă... de fapt... mai e ceva.

Deodată, stinghereala îi dispăru, și părul calm și stăpân pe sine.

— Tu știi mai multe despre chestiile astea decât mine. Joi e ziua domnișoarei Henry. Ce cadou crezi că ar trebui să-i ofer?

Ned își luă mâna de pe clanță. Când se întoarse să se uite la Madvig, ochii lui își pierduseră deja expresia șocată. Suflă fumul de țigară și întrebă:

— Fac un fel de petrecere, nu?

— Da.

— Ești invitat?

Madvig negă clătînând din cap.

— Dar mă duc mâine seară la ei la cină.

Ned Beaumont se uită în jos la trabucul lui, după care iar la fața lui Madvig și întrebă:

— O să-l sprijini pe senator, Paul?

— Cred că da.

Zâmbetul lui Ned Beaumont era la fel de blând ca vocea lui când îi puse următoarea întrebare:

— De ce?

Madvig zâmbi.

— Pentru că dacă îi ținem noi spatele, o să-l bată pe Roan și cu ajutorul lui o să jucăm ca și cum n-am avea niciun adversar.

Ned își puse trabucul în gură.

— Și fără *tine* în spatele lui, întrebă el la fel de blând, ar putea senatorul să treacă mai departe de data asta?

Madvig era calm și sigur de sine.

— Nicio șansă.

— El știe asta? întrebă Ned Beaumont după o scurtă pauză.

— Ar trebui s-o știe mai bine ca oricine. Și dacă nu...
Ce dracu' ai?

Ned râse batjocoritor.

— Dacă n-ar ști, nu te-ai mai duce mâine seară acolo să iei cina? sugeră el.

Încruntându-se, Madvig repetă întrebarea:

— Ce dracu' ai?

Ned Beaumont își scoase trabucul din gură – îi mușcase capătul până îl distrusese – și spuse:

— Nu e nimic în neregulă cu mine.

Își luă un aer gânditor.

— Nu crezi că și ceilalți au nevoie de sprijinul lui?

— Toată lumea are nevoie de sprijin, spuse Madvig nepăsător, dar și fără ajutorul lui putem să ne facem treaba fără probleme.

— I-ai promis ceva?

Madvig își țuguie buzele.

— E stabilit deja.

Ned Beaumont își lăsa capul în pământ până când ajunse să se uite la celălalt bărbat pe sub sprâncene. Se albise la față.

— Scapă de el, Paul, spuse cu o voce joasă, aspră. Înfundă-l.

Madvig își puse mâinile în șolduri și exclamă ușor, fără să-i vină să creadă:

— I-auzi, fir-aș al naibii!

Ned Beaumont trecu pe lângă Madvig și strivi cu degete subțiri și nesigure capătul trabucului în farfurioara de aramă de pe masă.

Madvig fixă cu privirea spatele bărbatului mai tânăr până când acesta se îndreptă și se întoarse. Îi zâmbi cu afecțiune și exasperare și-l întrebă:

— Ce te-a apucat, Ned? Stai în banca ta atâta timp, după care te-apucă așa dintr-odată. Să mă ia dracu' dacă te înțeleg!

Ned făcu o grimasă de dezgust.

— În regulă, las-o baltă, spuse și reluă imediat atacul cu o întrebare sceptică: Crezi c-o să se mai uite la tine după ce-o să fie reales?

Madvig nu părea îngrijorat.

— Mă descurc cu el.

— Poate, dar nu uita că n-a fost înfrânt niciodată în viața lui.

Madvig dădu din cap încuviințând pe deplin.

— Sigur, tocmai ăsta e unul dintre cele mai bune motive să mă alătur lui.

— Nu, nu e, Paul, spuse Ned Beaumont serios. E cel mai rău. Gândește-te la asta, chiar dacă o să te doară capul. Cât de mult și-a înfipt ghearele în tine amețita aia blondă de fiică-sa?

— O să mă căsătoresc cu domnișoara Henry, spuse Madvig.

Ned își țuguie buzele ca și cum ar fi vrut să fluiera, dar nu fluieră. Își miji ochii și întrebă:

— Face parte din înțelegere?

Madvig rânji ca un puștan și zise:

— Nimeni nu știe încă, în afară de noi doi.

Pe obrajii supti ai lui Ned apărură pete de culoare. Zâmbi cu surâsul lui cel mai binevoitor și spuse:

— Poți să ai încredere că n-o să duc vorba și am un sfat pentru tine. Dacă asta vrei, fă-i să promită în scris și să jure în fața unui notar și să depună o garanție în bani sau, și mai bine, insistă să faceți nunta înainte de alegeri. Atunci o să fii măcar sigur că primești bucățița ta de carne sau cele vreo cincizeci de kile, cât cântărește fata, nu?

Madvig își mută greutatea de pe un picior pe altul. Îi evită privirea lui Ned Beaumont când spuse:

— Nu știu de ce tot vorbești despre senator ca și cum ar fi un escroc. E un gentleman și...

— Absolut. Am citit despre asta în *Post* – e unul dintre puținii aristocrați rămași în politica americană. Și fiica lui e o aristocrată. De-aia te avertizez să-ți coși cămașa pe tine când te duci la ei, sau o să pleci fără ea, fiindcă pentru ei tu ești o formă inferioară de viață și regulile nu se mai aplică.

— Ah, Ned, nu fi așa de... zise Madvig oftând.

Însă Ned Beaumont își amintise ceva, și ochii îi străluciau malițioși.

— Și n-ar trebui să uităm că tânărul Taylor Henry e și el aristocrat și probabil de aia n-ai mai lăsat-o pe Opal să aibă de-a face cu el. Cum o să te descurci cu asta când o să te însori cu soră-sa și o să fie *unchiul* fiică-tii sau cum s-o fi chemând? Asta o să-i dea din nou dreptul să se încurce cu ea?

Madvig căscă.

— Nu m-ai înțeles cum trebuie, Ned, spuse el. Nu te-am întrebat nimic despre asta. Te-am întrebat doar ce cadou ar trebui să-i ofer domnișoarei Henry.

Fața lui Ned Beaumont împietri, transformându-se într-o mască ușor posacă.

— Cât de departe ai ajuns cu ea? îl întrebă pe un ton care nu exprima nimic din ceea ce probabil gândea.

— N-am ajuns nicăieri. Am fost pe acolo cam de vreo șase ori să vorbesc cu senatorul. Uneori o văd, uneori nu, dar sunt

mereu alții prin preajmă și nu o întreb decât ce mai face. Știi, până acum n-am avut ocazia să-i spun ceva.

Pentru o clipă, ochii lui Ned Beaumont sclipiră amuzați. Își netezi cu degetul mare un vârful al mustății și întrebă:

- Măine e prima oară când ieși cina acolo?
- Da, deși nu mă aștept să fie și ultima.
- Și n-ai primit invitație la petrecere?
- Nu, zise Madvig ezitând. Încă nu.
- Atunci răspunsul e unul care n-o să-ți placă.

Fața lui Madvig era impasibilă.

- Adică?
- Nu-i da nimic.
- Ah, pe dracu', Ned!

Ned ridică din umeri.

- Fă cum vrei. Tu m-ai întrebat.
- Dar de ce?
- Se presupune că nu trebuie să le oferi oamenilor cadouri până nu ești sigur că le-ar face plăcere să le primească de la tine.

— Dar oricui îi place să...

— Poate, dar e mai complicat de-atât. Când îi oferi ceva cuiva, practic îi transmiți că știi că-i place să primească de la tine...

— Am înțeles, spuse Madvig.

Își frecă bărbia cu degetele mâinii drepte, apoi se încruntă și spuse:

— Cred că ai dreptate.

Fața i se luminează.

— Dar să fiu al naibii dacă o să ratez șansa.

Ned Beaumont spuse repede:

- Păi, ar merge flori atunci, sau ceva de felul ăsta.
- Flori? Iisuse! Voiam...

— Sigur, voiai să-i dai o decapotabilă sau un kilogram de perle. O să ai ocazia mai încolo. Începe cu puțin și apoi crește.